

Számháború

Az idétlen hajráfos kiscsaj az A osztályból, aki mindig megbámult a folyosón, az ellenfél csapatába sorsolt téged. Úgy tett, mintha véletlen húzta volna ki a neved a kalapból, de én láttam, hogy bele se tette, kár, hogy nem hitt nekem senki. A számháborút mindketten véresen komolyan vettük, és az a féltékeny liba pontosan tudta, hogy ez az egyetlen dolog, amivel összeugraszthat minket.

Húsz perc játékidő és a csapatunkat ért súlyos emberveszteség után épp arra készültem, hogy elemeljem a homlokom a nagy szomorúfűz törzsétől, és rajtaússek a C osztályos lányokon a szomszédos bokornál, mikor lépteket hallottam jobbról, majd lefelé nézve megláttam a fehér tornacipődet, orrán az ismerős, biciklilánc formálta sormintával. Erősen a fához préseltem magam, szinte éreztem, ahogy a kérge mintát nyom a papírba. Egy darabig csendben álltunk egymás mellett, majd odasúgtam, hogy ne is álmodj róla, kisanyám, de nem reagáltál. Ez annyira nem volt jellemző rád, hogy egy pillanatig elgondolkodtam, biztos te vagy-e, de aztán egész szorosan hozzám bújtál, és a frissen mosott hajad illatáról már egyértelműen felismertelek. Mondtam, hogy ne is álmodj róla, súgtam oda újra, de te válasz helyett gyengéden végigsimítottad a hátam. Zavarba jöttem. Évek óta legjobb barátok voltunk, de azelőtt sosem csináltál ilyet. Nagyon jól esett. Mikor újra hozzám értél, és a tarkómon végigsimítva a hajamba túrtál, hirtelen leesett, hogy mi ketten már egy egész más játékban vagyunk. Felemeltem a homlokom a fáról, magamhoz húztalak, és meg akartalak csókolni, mire te elkiáltottad magad, hogy ezeregyszáztizenkettő, és kitört belőled a röhögés. Ösztönösen löktelek el magamtól, miközben azt kiabáltam, csaló, te meg nekem rontottál, és püfölni kezdted, míg mindketten el nem botlottunk egy kiálló gyökérben.

Harminc évvel később ugyanitt ültünk, a fa alatt, te nevetve mutattad a sebhelyet a bal szemöldöködnél, aztán hozzátetted, hogy ennél sokkal jobban fájt, mikor azt mondtam, bosszúból most már ha könyörögsz se foglak megcsókolni soha, és ezt ráadásul be is tartottam. Felröhögtem én is, aztán töltöttem még egy pohár bort, hogy feledtesse velünk a szürke életünket, a rossz házasságainkkal, zűrös kamaszainkkal meg a rákdiagnózissal, és még aznap éjjel megszegtem a fogadalmam.

Nézem a laminált képed a kedvenc fánkon, alatta a számokkal, ezerkilencszázhatvankettő, kétezerhét, és legszívesebben üvölnék.

Én sose akartam volna nyerni ebben az elcseszett számháborúban.